

at han mente at raade over en Magt, som kunde komme Venstreflertallet her i Thinget til væsentlig Nytte under eventuelle Kampe. Er det da virkelig det Magt, som Flertallet beroliger sig med? Tro De, at denne Magt er i Stand til at yde Dem en saadan Bistand under visse Eventualiteter, at den kunde være dem til virkelig Nytte, at den kunde have dem ud over de Vanskeligheder, som de ellers næppe ville kunne komme igennem, saa vil jeg tillade mig at sige, at Ministeriet maatte være meget fløvt og meget vankelmødiat, dersom det ikke med de Midler, det har til sin Raadighed, i Tide vilde vide at træffe Foranstaltninger til at beskytte det, der absolut maa beskyttes her i vort Samfund (Modsigelse) mod Ulovligheder. Det er det, jeg mener mod ulovlige Angreb. Og det er Regjeringen i Stand til med de Midler, den har til sin Raadighed, og derfor siger jeg: stol blot ikke paa den Magt, det ærede Medlem kan tilføre dem; thi de ville kun blive stufede. Jeg tror saaledes ikke, at de Herrer nu ere nærmere til at sætte deres egentlige Forordninger igennem, end de hele Tiden have været. Lad os derfor se at arbejde sammen paa at undgaa Konflikt. Jeg vil for mit Vedkommende gjerne være med til at gjøre, hvad jeg kan, for at vi kunne komme til at fortsætte de regelrette Tilstande, at vi kunne faae en midlertidig Finantslov, for derved lettere at komme til Enighed om en endelig Finantslov. Men de Herrer maa ikke tro, at de opnaae det ved usvavelig at fastholde det en Gang indtagne Standpunkt. Selv om de tro, at det, de have budt, er saa rigeligt, saa at de kunne faste Ansvaret fra sig; saa kunne de i alle Tilfælde ikke frigjøre sig for Følgerne, der maatte flyde af, at vi ikke beholde regelmæssige Tilstande.

Solstein: Ja, jeg skal i Anledning af de Spørgsmaal, som den høitærede Conseilspræsident rettede til mig, kun sige, at jeg selvfølgelig i dette som i alle andre Forhold i Livet, hvis det skulde lykkes Noget at overbevise mig om, at der fandtes en bedre og mere grundlovmæssig Form eller Forstaaelse, ikke vil handle mod min Overbevisning paa dette Omraade, selv om det maatte være den høitærede Conseilspræsident, der i dette Tilfælde overbeviste mig, men at jeg ganske vist ikke har nogen Tro til, at dette vil ske, efter den Maade, jeg har undersøgt disse Forhold paa. Absolut at fastholde Noget mod min bedre Overbevisning kunde imidlertid ikke falde mig ind. Althaa, skulde det ske, at jeg blev overbevist om, at jeg har taget Feil, og at der fandtes en mere grundlovmæssig Form eller Forstaaelse, skal jeg paa dette Punkt

som ogsaa ellers gjøre, hvad jeg anser for min Pligt.

Mourad: Det, at den høitærede Conseilspræsident henvendte sig med en Forespørgsel til den ærede Ordfører, giver mig Dristighed til at henvende et Spørgsmaal til ham, nemlig: Vil den høitærede Conseilspræsident absolut modsætte sig et Endringsforslag, der gaar ud paa, at følgende Ord i Lovforslaget: „med de Endringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger“ afløses af følgende Ord: „med de Forhøielser, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, og de Nedsættelser, som ere vedtagne af en af Rigsdagens Afdelinger“?

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Gstrup): Saavidt jeg mindes, har jeg allerede en Gang bevareret dette Spørgsmaal. Mit Svar kan i alt Fald ikke være tvivlsomt. Ved en saadan Affattelse vil den ene af Rigsdagens Afdelinger, enten Folkethinget eller Landsthinget, kunne absolut umuliggjøre enhver Regjerings Benyttelse af en midlertidig Finantslov.

Klein: Naar den høitærede Conseilspræsident sluttede sin første Udtalelse med, at han var villig til at medvirke til en overensstemmende Beslutning af begge Thing, hvorved den midlertidige Finantslov kunde blive vedtaget, saa er det ikke Andet, end hvad jeg bestandig fra først af har ventet fra den høitærede Ministers Side; men jeg skal tillade mig at udtale, at det har glædet mig, at han udtryffeligt har sagt det. Forvigt har jeg kun at give et Svar til den høitærede Minister. Den høitærede Minister indrømmede, at Ulemperne ved en midlertidig Finantslov selvfølgelig blive mindre, naar den i sin Tid, det vil sige i behørig Tid inden Finantsaarets Slutning, dækkes af en ordinær Finantslov; men ikke destomindre vil der, mente Ministeren, kunne komme Ulemper alligevel, navnlig naar den midlertidige Finantslov kom til at gjælde for en ikke ganske kort Tid, flere Maaneder, to, tre, fire Maaneder; og han tilføiede, at det jo ikke var noget Ukjendt. Deri har den høitærede Minister fuldstændig Ret; men jeg vil dertil erindre om, at hvorledes man end vil afsatte en midlertidig Finantslov, forekommer det mig dog, at Ulemper af den Art, som han nævnte, ikke ville kunne undgaaes. Det er ganske sandt, at, naar den midlertidige Tilstand udstrækkes over flere Maaneder, vil man føle sig forhindret fra at sætte mange Ting i Værk, som man maa erkjende for at være gavnlige og nyttige. Men selv om